

Publicerad 2012-06-27 02:21 av Katasterismi

Inkunabel

Jag önskar att jag, som de stora poeterna, hade liksom enorma trädgårdar med ord som frukter att plocka från träden. Granatäpple, isdubbar, vintersolstånd. Jag lyckas inte bygga så. Jag får inte överblick över ordförråden. När jag backar för att se svindlar de enorma vidderna för mig. Som ett arkiv i Eden - alléerna är oändliga.

Jag bygger meningar av orden jag har närmast till hands. Bygget är tillfälligt, skelett att vila en förklaring på. Förklaringen är inte heller långvarig.

Skriften handlar alltid om möten. Någonting tränger ut ur mina händer för att röra mitt andra. Eller tredje. De oskrivna bladen är inte jag. När jag skrivit dem är de fortfarande inte jag, men i gemenskap står vi. Jag sträcker dem ut ur min cirkel. Vi hör samman. Varje berättelse är en ny vinkel, ett nytt håll, ett nytt ljus. Cendré, daggvåt, axlar. Jag kan aldrig ge tillräckligt många ord. När bladen tar slut tänker jag räcka ut mina händer. Vi gör gemenskapen obruten.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Katasterismi med Poeter.se id #10864 innehar upphovsrätten